

Epoch Times Kommentarer om Kommunistpartiet – 6 Om Hvordan det Kinesiske Kommunistiske Parti har Ødelagt Traditionel Kultur

Epoch Times

20. december 2004

*Dette er den sjette af Ni Kommentarer om det
Kommunistiske Parti*

Forord

Kultur er en nations sjæl. Denne spirituelle faktor er lige så vigtig for menneskeheden som fysiske faktorer som race og land.

Kulturel udvikling definerer historien om en nations civilisation. Den fuldstændige ødelæggelse af en nations kultur fører til nationens undergang. Gamle nationer, der har skabt strålende civilisationer, anses for forsvundet når deres kultur forsvandt, selv om folk af deres race har overlevet. Kina er det eneste land i verden hvis gamle civilisation er blevet videreført ubrudt i mere end 5000 år. Ødelæggelse af dets traditionelle kultur er en utilgivelig synd.

Den kinesiske kultur anses for at være givet af Gud, begyndende med sådanne myter som Pangu's skabelse af himlen og jorden [1], Nüwa's skabelse af menneskeheden [2], Shennong's identifikation af hundreder af medicinplanter [3], og Cangjie som skabte de kinesiske tegn [4]. "Mennesket følger jorden, jorden følger himlen, himlen følger Dao og Dao følger hvad der naturligt." [5] Dao's visdom om

enhed mellem himlen og menneskeheden har gennemløbet årene i kinesisk kultur. "Stor lærdom fremmer kultivering af dyd." [6] Kongfutsu åbnede en skole for at lære studerende for mere end 2000 år siden og videregav til samfundet de kongfutsianske idealer repræsenteret ved de fem kardinaldyder: velvilje, retfærdighed, anstændighed, visdom og trofasthed. I det første århundrede [e.Kr.] vandrede Shakyamuni's Buddhisme østpå til Kina med dets betoning af godhjertethed og redning af alle væsner. Den kinesiske kultur blev mere bredtfavnende og dyb. Derefter blev Kongfutsianismen, Buddhismen og Daoismen komplementære trosretninger i det kinesiske samfund som bragte Tangdynastiet (618-907 AD) til højden af dets glansperiode og velstand, hvilket er kendt for alle under himlen.

Selvom den kinesiske nation har været udsat for invasion og angreb mange gange i historien, har den kinesiske kultur vist stor vedholdenhed og fasthed, og dets væsen er løbende blevet videreført. Enheden mellem himlen og menneskeheden repræsenterer vore forfædres kosmologi. Det er sund fornuft at venlighed vil blive belønnet og ondskab vil blive straffet. Det er en grundlæggende dyd ikke at gøre mod andre, hvad man ikke ønsker gjort mod én selv. Loyalitet, sønlig hengivenhed, værdighed og retfærdighed har sat de sociale standarder, og Kongfutsu's fem kardinaldyder: velvilje, retfærdighed, anstændighed, visdom og trofasthed har skabt grundlaget for samfundsmæssig og personlig moral. Med disse principper har den kinesiske kultur legemliggjort hæderlighed, venlighed, harmoni og tolerance.

En plakat fra kampagnen "Kritiser Lin Biao og Kungfutsu"
(AFP/Getty Images)

Almindelige kineseres gravmæler viser ærbødighed overfor "himlen, jorden, monarken, forældrene og læreren." Dette er et kulturelt udtryk for de dybt rodfastede kinesiske traditioner, som inkluderer gudsdyrkelse (himlen og jorden), troskab mod landet (monarken), familieværdier (forældre) og respekt for lærere. Den traditionelle kinesiske kultur søgte harmoni mellem mennesket og universet, og betonedes individets etik og moral. Den var baseret på trosretningerne hos kultiveringspraksis i Kongfutsianismen, Buddhismen og Daoismen og forlænte det kinesiske folk med tolerance, samfundsmæssige fremskridt, en garanti for menneskelig moral og retfærdig overbevisning.

Til forskel fra loven, som forskriver hårde regler, virker kultur som en blød begrænsning. Loven håndhæver straf efter at en forbrydelse er begået, mens kultur ved at fremelske moral, forhindrer forbrydelser i overhovedet at finde sted. Et samfunds moral er ofte legemliggjort i dets kultur.

I den kinesiske historie nåede den traditionelle kultur sit højdepunkt under det velstående Tangdynasti som faldt sammen med højden af den kinesiske nations magt. Videnskaben var også fremskreden og nød et enestående anseelse blandt alle nationer. Lærde fra Europa, Mellemøsten og Japan kom for at studere i Chang'an, Tangdynastiets hovedstad. Lande der grænsede op til Kina antog Kina som deres overherre. "Titusinder af lande kom for at vise Kina respekt, selvom de måtte overskride mange grænser og passere en række toldsteder." [7]

Efter Qin dynastiet (221-207 f.Kr.) blev Kina ofte besat af mindretalsgrupper. Dette hændte under Sui (581-618AD), Tang (618-907AD), Yuan (1271-1361AD) og Qing (1644-1911AD) dynastierne og nogle andre gange når etniske minoriteter oprettede deres egne regimer. Alligevel blev næsten alle disse etniske grupper assimileret til kinesiske væremåder. Dette viser den store integrerende kraft hos traditionel kinesisk kultur. Som Kongfutsen sagde, "Hvis folk langt borte fra ikke kan skikke sig, få dem på bedre tanker ved at lade dem kultivere (vor) kultur og dyd." [8]

Efter magtovertagelsen i 1949 har KKP spenderet nationens ressourcer på at ødelægge Kina's traditionelle kultur. Denne dårlige hensigt kom ikke fra KKP's iver efter industrialisering, heller ikke fra simpel tåbelighed fra dyrkelse af vestlig civilisation. Snarere kom det fra KKP's iboende ideologiske opposition mod traditionel kinesisk kultur. Således har KKP's ødelæggelse af kinesisk kultur været planlagt, velorganiseret, systematisk og understøttet af statens brug af vold. Siden dets oprettelse har KKP aldrig ophørt med at "revolutionere" kinesisk kultur i forsøg på fuldstændigt at ødelægge dets ånd.

Endnu mere foragteligt end KKP's ødelæggelse af traditionel kultur er dets forsætlige misbrug og snigende ændring af traditionel kultur. KKP har fremhævet de usleste dele af Kinas historie, ting der skete når folk afveg fra traditionelle værdier såsom interne magtkampe indenfor den kongelige familie, brug af taktikker og konspiration og udøvelse af diktatur og despoti. Det har brugt disse historiske eksempler til at hjælpe med at skabe KKP's eget sæt moralske standarder, tænkemåder og system for diskussioner. Herved har KKP givet det falske indtryk at "partikulturen" virkelig er en fortsættelse af traditionel kinesisk kultur. KKP har endog udnyttet den modvilje nogle folk har mod "partikulturen" til at anspore til yderligere opgivelse af ægte kinesisk tradition.

KKP's ødelæggelse af traditionel kultur har bragt katastrofale følger for Kina. Ikke blot har folk mistet deres moralske orientering, de er også med magt blevet indoktrineret med KKP's onde teorier.

I. Hvorfor ønskede KKP at sabotere traditionel kultur?

Kinesisk kulturs lange tradition — baseret på tro og agtelse af dyd

Den kinesiske nations ægte kultur begyndte for omkring 5000 år siden med den legendariske kejser Huang som bedømmes til at være den tidligste forfader til den kinesiske civilisation. Faktisk var Huang også tilskrevet som grundlægger af Daoismen – som også blev kaldt Huang-Lao (Lao Zi) skole af tænkning. Daoismens dybe indflydelse på Kongfutsianismen kan ses af sådanne kongfutsianske udsagn som "Stræb mod Dao, hold dig til dyden, vær velvillig og hengiv dig til kunsterne" og "Hvis man hører Dao om morgenen, kan man dø uden at beklage sig om aftenen." [9] *Forandringernes bog (I Ching)*, en fortegnelse over himmel og jord, yin og yang, kosmiske forandringer, samfunds opgang og nedgang og

lovene om menneskenes liv blev betragtet som "Nummer et blandt alle kinesiske klassikere" af Kongfutsianere. Den profetiske kraft ved den bog har langt overgået hvad moderne videnskab kan fatte. I tillæg til Daoisme og Kongfutsianismen, har Buddhismen, særlig Zen Buddhismen, haft en diskret, men dyb indflydelse på kinesiske intellektuelle.

Kongfutsianismen er den del af den traditionelle kinesiske kultur der er rettet mod at "gå ind i den verdslige verden." Den lægger vægt på familiebaseret etik, hvori sønlig ærbødighed har spillet en yderst vigtig rolle ved at lære at "al venlighed begynder med sønlig ærbødighed." Kongfutsianerne var fortalere for "velvilje, retfærdighed, anstændighed, visdom og trofasthed," men sagde også, "Er ikke sønlig ærbødighed og broderkærlighed roden til velvillighed?"

Familiebaseret etik kan naturligt udvides til at vejlede samfundsmorale. Sønlige ærbødighed kan udvides til undersåtters troskab mod monarken. Det siges at, "det er sjældent at en person med sønlig ærbødighed og broderkærlighed er tilbøjelig til at forulempe dem der er højere placerede." [10] Broderkærlighed er forholdet mellem brødre og kan yderligere udvides til retfærdighed og anstændighed mellem venner. Kongfutsianerne lærer at i en familie bør faderen være kærlig, en søn ærbødig, en ældre broder venlig og en yngre broder respektfuld. Her kan faderlig kærlighed yderligere udvides til monarkens velvillighed overfor sine undersåtter. Så længe familietraditioner kan opretholdes, kan samfundsmorale naturligvis vedligeholdes. "Kultivere sig selv, retled sin familie, reger staten retfærdigt og gør hele kongeriget stilfærdig og glad." [11]

Buddhismen og Daoismen er de dele af kinesisk kultur der er rettet mod at "forlade den verdslige verden." Indflydelsen fra Buddhismen og Daoismen ses at gennemtrænge alle sider af almindelige menneskers liv. Praksiser der er dybt rodfastet i Daoismen inkluderer kinesisk medicin, qigong, geomantik (Feng Shui) og spådom. Disse praksiser, så vel som den buddhistiske forestilling om et himmelsk kongerige og helvede, den karmiske belønning af det gode og straffe det onde, har, sammen med kongfutsiansk etik, dannet kernen af traditionel kinesisk kultur.

Overbevisningerne hos Kongfutsianismen, Buddhismen og Daoismen tilbød det kinesiske folk et meget stabilt moralsystem, uforanderlig "så længe himlen er til." [12] Dette etiske system udgør grundlaget for samfundets opretholdelse, fred og harmoni.

Moral tilhører det spirituelle område; således er det ofte noget begrebsmæssigt. Kultur udtrykker sådan et abstrakt moralsystem i et sprog som kan forstås alment.

Tag de "Fire Kinesiske Klassikere," de fire kendteste romaner i kinesisk kultur, som eksempler. *Rejsen til Vesten* [13] er en mytisk fortælling. *En Drøm om Røde Palæer* [14] begynder med en dialog mellem en besjælet sten, den Uendelige Vidders Gud og den bundløse Tids Dao ved Klippen uden fast grund ved den store ødselheds bjerg – denne dialog bibringer nøglen til det menneskelige drama som udspiller sig i romanen. *Sumpens fredløse* [15] åbner med en fortælling om hvordan statsminister Hong, som havde ansvaret for militære anliggender, ved et uheld kommer til at slippe 108 dæmoner løs. Denne legende forklarer oprindelsen til de "108 tapre lovløse banditter." *Tre kongedømmer* [16] begynder med en advarsel fra himlen om en katastrofe og ender med den ufravigelige afgørelse ved guds vilje: "Verdslige gøremål flyder som en endeløs strøm; en af himlen fortalt skæbne, uendelig i sin rækkevidde, dømmer alle. Andre velkendte historier, såsom *Historien om Landene i det Østlige Zhou* [17] og *Historien om Yue Fei* [18], indledes alle med lignende legender.

Disse romanforfatteres brug af myter var ikke et tilfælde, men en genspejling af en grundlæggende filosofi hos kinesiske intellektuelle overfor natur og menneskehed. Disse romaner har haft en dyb indflydelse på kinesiske sind. Når man taler om "Yi" (venskab, trofasthed) tænker folk på Guan Yu (160-219 AD) fra de *Tre Kongedømmer* snarere end på selve begrebet – hvordan hans trofasthed overfor hans venner gennembrød skyerne og nåede himlen; hvordan hans urokkelige trofasthed overfor hans foresatte og edbroder Liu Bei vandt ham respekt, selv fra hans fjender; hvordan hans tapperhed i kamp var fremtrædende i de alvorligste situationer, hans endelige nederlag i et slag nær byen Mai; og til sidst blev han tildelt rang af guddom sammen med sin søn. Når man taler om "Zhong" (loyalitet) tænker kinesere naturligvis på Yue Fei (1103-1141 AD), en general fra Song dynastiet som tjente sit land med helhertet integritet og loyalitet og på Zhuge Liang (181-234 AD), statsminister i Shu staten under de Tre Kongedømmers periode, som "gav alt hvad han havde i sig indtil hans hjerte holdt op med at slå."

Traditionel kinesisk kulturs lovprisning af loyalitet og retfærdighed er blevet behandlet til fulde i disse forfatteres farverige historier. De abstrakte moralske principper som de tilslutter sig er blevet gjort konkrete og legemliggjort i kulturelle udtryk.

Daoismen lægger vægt på sandhed. Buddhismen lægger vægt på godhertethed og Kongfutsianismen værdsætter loyalitet, tolerance, velvillighed og retfærdighed. "Mens deres former er forskellige, er deres formål det samme, de inspirerer alle folk til at vende tilbage til godhed." [19] Disse er de værdifuldeste sider af traditionel kinesisk kultur som er baseret på trosretningerne Kongfutsianisme, Buddhisme og Daoisme.

Traditionel kinesisk kultur er fyldt med begreber og principper såsom himmel, Dao, Gud, Buddha, skæbne, forudbestemmelse, godhertethed, retfærdighed, anstændighed, visdom, trofasthed, hæderlighed, skam, loyalitet, sønlig ærbødighed, værdighed o.s.v. Mange kinesere er måske analfabeter, men de er stadig fortrolig med traditionelle skuespil og operaer. Disse kulturelle former har været vigtige tilgange for almindelige mennesker til at lære traditionel moral. Derfor er KKP's ødelæggelse af traditionel kinesisk kultur et direkte angreb på kinesisk moral og undergraver grundlaget for fred og harmoni i samfundet.

Den onde kommunistiske teori er imod traditionel kultur

Kommunistpartiets "filosofi" modsiger fuldstændigt ægte traditionel kinesisk kultur. Traditionel kultur respekterer himlens mandat, som Kongfutsen engang sagde, "Liv og død er forudbestemte, og velstand og rang er bestemt af himlen." [20] Både Buddhismen og Daoismen er former for teisme og tror på reinkarnationens cyklus af liv og død, og den karmiske årsagssammenhæng af godt og ondt. Kommunistpartiet, derimod, tror ikke alene på atheismen, men løber løbsk når det fornægter Dao og angriber himmelske principper. Kongfutsianisme værdsætter familien, men det *Kommunistiske Manifest* forkynder klart familiens afskaffelse. Traditionel kultur skelner mellem kinesisk og udenlandsk, men det *Kommunistiske Manifest* er fortæller for afskaffelse af nationalitet. Kongfutsiansk kultur fremmer venlighed mod andre, men kommunistpartiet opdanner til klassekamp. Kongfutsianere opmuntrer til loyalitet mod monarken og kærlighed til nationen. Det *Kommunistiske Manifest* propagerer for nationernes afskaffelse.

For at vinde og opretholde magten i Kina måtte kommunistpartiet først plante dets umoralske tanker på kinesisk jord. Mao Zedong påstod, "Hvis vi ønsker at styrte en myndighed, må vi først producere propaganda og arbejde indenfor det ideologiske område." [21] KKP indså at den voldelige kommunistiske teori, som støtter sig på våben, er affald fra vestlig tænkning og ikke kunne klare sig mod Kina's dybe 5000 års kulturhistorie. "Når man har sagt A, må man også sige B." [og ikke stoppe på halvvejen] derpå ødelagde KKP fuldstændigt traditionel kinesisk kultur, således af Marxismen og Leninismen kunne indtage Kina's politiske scene:

Traditionel kultur er en hindring for KKP's diktatur

Mao Zedong sagde engang, meget passende, at han hverken følger Dao eller himlen. [22] Traditionel kinesisk kultur udgjorde utvivlsomt en uhyre hindring for KKP's fornægtelse af Dao og konkurreren med himlen.

Loyalitet i traditionel kinesisk kultur betyder ikke blind hengivelse. I folks øjne er kejseren en "søn af himlen" – med himlen over ham. Kejseren kan ikke altid have ret. Derfor var der altid behov for observatører til at udpege kejserens fejltagelser. I det kinesiske årbogssystem havde historikerne nedskrevet alle kejserens ord og gerninger. Lærde embedsmænd kunne blive lærere for deres vise konger, og kejserens væremåde blev bedømt ud fra de kongfutsianske klassikere. Hvis kejseren var umoralsk – ikke var oplyst til Dao, kunne folk rejse sig og styrte ham, således som det var tilfældet da Chengtang angreb Jie eller Kong Wu's fjernelse af Zhou. [23] Disse opstande blev, bedømt ud fra traditionel kultur, ikke betragtet som brud på loyalitet eller brud på Dao. I stedet for blev de anset som håndhævelse af Dao på himlens vegne. Da Wen Tianxiang (1236-1283 AD) [24], en velkendt hærfører i Song dynastiet, blev taget til fange, nægtede han at overgive sig til de mongolske invasionsstyrker, selv

om kejseren forsøgte at overtale ham til at overgive sig. Dette var fordi han, som kongfutsianer, troede på at "folket betyder mest; derefter kommer nationen; til sidst kommer herskeren." [25]

Det diktatoriske KKP kunne på ingen måde acceptere traditionelle overbevisninger som disse. KKP ønskede at kanonisere dets egne ledere og promovere en personkult, og ville således ikke tillade sådanne længe nærede begreber som at himlen, Dao og Gud skal regere ovenfra. KKP var klar over, at hvad det gjorde, blev betragtet som den mest modbydelige og enorme forbrydelse mod himlen og Dao hvis målt efter den traditionelle kulturs standard. De var klar over at så længe den traditionelle kultur eksisterede, ville folk ikke prise KKP som "stort, strålende og altid havende ret." Lærde ville fortsætte traditionen med at "risikere deres liv for at formane monarken," "opretholde retten på bekostning af deres liv," [26] og sætte folket højere end herskerne. Således ville folket ikke blive KKP marionetter, og KKP kunne ikke påtvinge ensretning af massernes tanker.

Den traditionelle kulturs respekt for himlen, jorden og naturen blev en hindring for KKP's "kamp med naturen" i en anstrengelse for at "forandre himlen og jorden." Traditionel kultur værdsætter menneskeliv og lærer at "enhver situation der inddrager menneskeligt liv må behandles med den yderste omhu." Sådant en opfattelse var en hindring for KKP's massive folkedrab og terrorregime. Den traditionelle kulturs højeste moral standard fra det "himmelske Dao" greb ind i KKP's manipulering med moralske principper. Af disse grunde gjorde KKP traditionel kultur til sin fjende i en anstrengelse for at styrke sin egen kontrol.

Traditionel kultur udfordrer KKP styrets legitimitet

Traditionel kinesisk kultur tror på guder og det himmelske mandat. At acceptere himlens mandat betyder at herskerne skal være vise, følge Dao og være i samklang med skæbnen. At acceptere tro på guder betyder at acceptere at menneskelig magt udgår fra himlen.

KKP's styrende princip kan sammenfattes således, "Bryd kun fortids møre mur i stykker, slaveskarer der er kaldt, snart verdens grundvold sig forrykker, fra intet da vi bliver alt." [27]

KKP promoverer historisk materialisme og påstår at kommunismen er et paradys på jord, hvortil vejen anføres af den proletariske fortrop eller kommunistpartiet. Tro på guder udfordrede således direkte legitimiteten af KKP's styre.

II. Hvordan kommunistpartiet saboterer traditionel kultur

Alt hvad KKP gør tjener et politisk formål. For at gribe, opretholde og befæste dets tyranni er KKP nødt til at erstatte den menneskelige natur med dets onde partinatur, og den traditionelle kinesiske kultur med dets partikultur med "bedrag, ondskab og vold." Denne ødelæggelse og ombytning inkluderer kulturelle relikvier, historiske pladser og oldtidens bøger, som er håndgribelige, samt sådanne uhåndgribelige sager som det traditionelle syn på moral, liv og verden. Alle sider af folks liv inddrages, inklusive deres handlinger, tanker og livsstil. Samtidig anser KKP ubetydelige og overfladiske kulturelle manifestationer som "essensen," bevarer dem og stiller så denne "essens" op som en facade. Partiet opretholder skinnet af tradition og erstatter samtidig den rigtige tradition med partikultur. Derpå bedrager det folket og verdenssamfundet bag en facade af at "fortsætte og udvikle" traditionel kinesisk kultur.

På én gang at udslette tre religioner

På grund af at traditionel kultur har rod i Kongfutsianisme, Buddhisme og Daoisme, er KKP's første skridt ved ødelæggelse af traditionel kultur at udslette manifestationen af de himmelske principper i den menneskelige verden og fjerne de tre religioner der knytter sig til dem.

Alle de tre større religioner, Kongfutsianisme, Buddhisme og Daoisme, var udsat for ødelæggelse under forskellige historiske tidsperioder. Tag for eksempel Buddhisme. Den var udsat for fire større prøvelser i historien hvilke historisk er kendt som de "Tre Wu og Én Zong" forfølgelsen af Buddhistiske hengivne af fire kinesiske kejsere. Kejser Taiwu [28] fra det Nordlige Wei Dynasti (386-534 AD) og kejser Wuzong

[29] fra Tang dynastiet (618-907 AD) hvor begge prøvede at udslutte Buddhismen for at Daoismen skulle være fremherskende. Kejser Wu [30] fra det Nordlige Zhou dynasti (557-581 AD) prøvede at udslutte både Buddhismen og Daoismen, men højagtede Kongfutsianismen. Kejser Shizong [31] fra det Sene Zhou dynasti (951-960 AD) prøvede at udslutte Buddhismen blot for at udnytte Buddha statuer til at lave mønte af og rørte ikke Daoismen og Kongfutsianismen.

KKP er det eneste regime der vil udslutte de tre religioner samtidigt. Straks efter at KKP oprettede regering, begyndte det at ødelægge templer, brænde skrifter og tvang Buddhistiske munke og nonner til at vende tilbage til det verdslige liv. Det var heller ikke mere blødagtigt når det ødelagde andre religiøse steder. I 1960'erne var der næppe noget religiøst sted tilbage i Kina. Den Store Kulturrevolution medførte en endnu større religiøse og kulturelle katastrofe under kampagnen "Bortkast de Fire Gamle Ting" [32] – d.v.s. gamle ideer, gammel kultur, gamle skikke og gamle vaner.

For eksempel var det første Buddhistiske tempel i Kina den Hvide Hests Tempel (Bai Ma Tempel) [33] bygget under det tidlige Østlige Han dynasti (25-220 AD) udenfor Luoyang by, Henan provinsen. Det højagtes som "Buddhismens Vugge i Kina" og "Grundlæggerens Hjem" Under kampagnen "Bortkast de Fire Gamle Ting" kunne den Hvide Hests Tempel naturligvis ikke undgå plyndring.

Der var en Hvide Hests Tempel produktionsbrigade ved templet. Partiafdelingens sekretær anførte bønderne for at smadre templet på "revolutionens" vegne. De mere end 1000 år gamle lerstatuer af de atten Arhats, skabt under Liao dynastiet (916-1125 AD), blev ødelagt. Beiye skriftet [34], som en fremragende indisk munk havde bragt til Kina for 2000 år siden, blev brændt. En sjælden skat, Jadehesten, blev sønderslået. En del år senere fremsatte Kambodias eksilerede Kong Norodom Sihanuk en særlig anmodning om at aflægge den Hvide Hests Tempel et hyldesbesøg. Zhou Enlai, kinesisk statsminister på den tid, gav skyndsomst ordre til at der til Luoyang skulle transporteres de Beiye skrifter, der opbevarede i det kejserlige palads i Beijing, og de statuer af de atten Arhats skabt i Qing dynastiet fra Azurskyernes tempel (Biyun templet) i Xiangshan parken [35] i Beijing. Med denne fidusudskiftning blev en diplomatisk vanskelighed "løst." [36]

Kulturrevolutionen begyndte maj 1966. Den "revolutionerede" faktisk kinesisk kultur på en ødelæggende måde. Med start i august 1966 brændte den rasende bål fra kampagnen "Bortkast de Fire Gamle Ting" i hele Kinas land. Buddhist templer, Daoist templer, Buddha statuer, historiske og landskabelige steder, kalligrafi, malerier og antikviteter blev betragtet som genstande fra "feudalisme, kapitalisme og revisionisme" og blev hovedmålene for rødgardisternes ødelæggelse. [37] Tag Buddha statuerne for eksempel. Der er 1000 farvede, glaserede Buddha statuer i relief på toppen af det Lange Livs Bakke ved sommerpaladset [38] i Beijing. Efter kampagnen "Bortkast de Fire Gamle Ting" var de alle beskadigede. Ingen af dem har mere et fuldstændigt sæt af de fem sansorganer.

Sådan var det i landets hovedstad og sådan var det i resten af landet. Selv det fjerneste grevskab gik ikke fri.

Der er et Tiantai tempel i Dai grevskabet i Shanxi provinsen. Det blev bygget under det Nordlige Wei dynastis Taiyan periode for 1600 år siden og havde værdifulde statuer og fresker. Selvom det var placeret på en bakkeskråning et stykke vej fra grevskabets hovedsæde, så de folk, som deltog i kampagnen "Bortkast de Fire Gamle Ting," bort fra vanskelighederne og fjernede alle statuer og fresker der. ... Louguan templet, [39] hvor Lao Zi holdt sin forelæsning og efterlod sin berømte *Dao De Jing (Tao-te Ching)* for 2500 år siden, ligger i Zhouzhi grevskabet i Shaanxi provinsen. Med centrum i den platform hvor Lao Zi holdt sin forelæsning og indenfor en radius på 10 li [40], er der 50 historiske steder, inklusive Templet til Ære for Vismanden (Zongsheng Gong) som kejser Tang Gaozu Li Yuan [41] havde bygget for at vise respekt for Lao Zi for mere end 1300 år siden. Nu er Louguan templet og de andre historiske steder blevet ødelagt, og alle Daoist præster er blevet tvunget til at forlade det. Ifølge Dao's kanon kan man, når man én gang er blevet Daoist præst, aldrig mere barbere sig eller blive klippet. Men nu er Daoist præsterne tvunget til at blive klippet, tage Daoist dragten af og blive medlemmer af folkekommunerne. [42] Nogle af dem giftede sig med døtre af de lokale bønder og blev deres svigersønner. ... Ved de hellige Daoist steder i Laoshan bjergene i Shandong provinsen, Templet for den Yderste Fred, Templet for den Højeste Klarhed, det Yderste Klarheds Tempel, Doumu Templet, Huayan Nonneklostret, Ningzhen Templet, Guan Yu Templet, "smadredes eller brændtes alle gudestatuer, offerkar, skriftruller med Buddhistiske

sutraer, kulturelle relikvier og mindetavler". ... Templet for Litteratur i Jilin provinsen er et af de fire berømte Kongfutse Templer i Kina. Under kampagnen 'Bortkast de Fire Gamle Ting' blev det alvorligt beskadiget. [43]

En særlig måde at ødelægge religion på

Lenin sagde engang, "Den letteste måde at indtage en fæstning er indefra." Som efterkommer af Marxismen-Leninismen forstår KKP dette naturligt og stiltiende.

I "Mahayana Mahaparinirvana Sutraen," [44] forudsagde Buddha Shakyamuni at, efter hans nirvana ville dæmoner reinkarnere som munke, nonner og mandlige og kvindelige lægbuddhister for at undergrave Dharma. Naturligvis kan vi ikke verificere hvad nøjagtigt Buddha Shakyamuni hentydede til. Men KKP's ødelæggelse af Buddhismen begyndte virkelig med dannelse af en "forenet front" med nogle Buddhister. De sendte endog nogle hemmelige kommunistpartimedlemmer for at infiltrere religionen direkte og undergrave den indefra. Ved et kritikmøde under kulturrevolutionen var der nogen der udspurgte Zhao Puchu, næstformand i den kinesiske Buddhistforening på den tid, "Du er medlem af kommunistpartiet, hvorfor tror du på Buddhismen?"

Buddha Shakyamuni opnåede yderst høj og fuldstændig oplysning ved "forskrifter, meditation, visdom." Derfor formanede han før sit nirvana sine disciple om at "holde fast ved forskrifterne og adlyde dem. Svigt dem ikke eller bryd dem." Han advarede også, "folk som bryder forskrifterne foragtes af himlen, dragerne, ånderne og guddommen. Deres ilde ry spredes vidt og bredt. ... Når deres liv slutter, vil de lide i helvede for deres karma og møde deres uafviselige dom. Så vil de komme ud. De vil fortsætte med at lide ved at iklæde sig sultne ånders og dyrs kroppe. De vil lide uendeligt i et kredsløb som dette uden nogen lettelse." [45]

De politiske Buddhistmunke vendte det døve øre til Buddha's advarsler. I 1952 sendte KKP repræsentanter for at overvære stiftelsesmødet i den kinesiske Buddhistforening. Ved mødet foreslog mange Buddhister i foreningen at afskaffe de Buddhistiske forskrifter. De påstod at disse discipliner havde forårsaget mange unge mænds og kvinders død. Nogle mennesker var fortalere for at "folk skulle føle sig fri til at tro på enhver religion. Der skulle også være frihed for munke og nonner til at gifte sig, drikke alkohol og spise kød. Ingen skulle blande sig i dette. "På den tid var Mester Xuyun med til mødet og så at Buddhismen var i fare for at blive udslettet i Kina. Han trådte frem og modsatte sig forslagene og appellerede om bevarelse af de Buddhistiske forskrifter og klæder. Mester Xuyun blev derpå bagtalt og stemplet som "kontra-revolutionær." Han blev indespærret i abbedens rum og nægtet mad og drikke. Han fik ikke lov til at komme ud af rummet eller til at benytte toilettet. Han fik også ordre til at aflevere alt sit guld, sølv og skydevåben. Da Xuyun svarede at han ikke havde noget, blev han slået så alvorligt at hans hjerneskal revnede og blødte og hans ribben brækkede. Xuyun var 112 år gammel på det tidspunkt. Militærpolitiet skubbede ham ud af sengen så han faldt ned på jorden. Da de kom tilbage næste dag og stadig fandt Xuyun i live, slog de ham igen brutalt.

Den kinesiske Buddhistforening blev stiftet i 1952 og den kinesiske Daoistforening blev stiftet i 1957. Begge erklærede klart i deres stiftelsesdeklaration at de ville være "under ledelse af folkets regering." I virkeligheden ville de være under ledelse af det atheistiske KKP. Begge foreninger angav at de ville deltage aktivt i produktions- og byggeaktiviteter og indføre regeringspolitikker. De blev transformeret til fuldstændig verdslige organisationer. Men de Buddhister og Daoister, som var hengivne og holdt sig til forskrifterne, blev stemplet som kontrarevolutionære eller medlemmer af overtroiske sekter og hemmelige selskaber. Under det revolutionære slagord "rens Buddhister og Daoister," blev de fængslet, tvunget til "reform ved arbejde," eller endog henrettet. Selv religioner udbredt fra vesten, såsom Kristendom og Katolicisme blev ikke skånet.

Baseret på statistik i bogen *Hvordan det kinesiske kommunistiske parti forfølger de kristne* offentliggjort i 1958, afslører endog det begrænsede antal dokumenter, som er blevet offentliggjort, at blandt de præster som blev anklaget som "godsejer" eller "lokal tyrant," blev et chokerende antal af 8840 dræbt og 39.200 blev sendt til arbejdslejre. Blandt de præster der blev anklaget som "kontrarevolutionære," blev 2450 dræbt og 24.800 blev sendt til arbejdslejre. [46]

Religioner er en måde for folk til at gøre sig fri af den verdslige verden og kultivere sig. De lægger vægt

på "den anden kyst" (den fuldkomne oplysnings kyst) og "himlen." Shakyamuni var engang en indisk prins. For at søge mukti [47], en tilstand hvorved man kan opnå fred i sindet, højere visdom, fuld oplysning og nirvana, [48] opgav han tronen og drog til et træbevokset bjerg for at kultivere ved at udholde modgang og slid. Før Jesus blev oplyst, førte djævelen op på et bjerg og viste ham alle kongedømmer i verden i al deres pragt. Djævelen sagde, "Hvis du underkaster dig og tilbøder mig, vil jeg give dig alt dette." Men Jesus lod sig ikke friste. Dog, de politiske munke og pastorer, som dannede forenede fronter med KKP, fandt på en række bedragerier og løgne såsom "den menneskelige verdens Buddhisme," og "religion er sandhed og det er socialisme også." De påstod at "der er ingen modsætning mellem denne kyst og den anden kyst." De tilskyndede Buddhister og Daoister til at tragte efter lykke, ære, pragt, rigdom og høj rang i dette liv og ændrede de religiøse doktriner og deres betydning.

Buddhisme forbyder drab. KKP dræbte folk som fluer under "undertrykkelsen af kontrarevolutionære." [49] De politiske munke sammenkogte derpå den retfærdiggørelse, at "dræbe de kontrarevolutionære er en endnu større godhjertethed." Under "Modstandskrigen mod USA Aggression og Hjælp til Korea" (1950-1953) [50], blev munke endog sendt direkte til fronten for at dræbe.

Tag Kristendom som et andet eksempel. I 1950 dannede Wu Yaozong [51] en "Tre-Selv" kirke som fulgte principperne selv-administration, selv-opretholdelse og selv-udbredelse. Han påstod at de ville bryde med "imperialisme" og aktivt slutte sig til "Krigen til Modstand mod USA Aggression og Hjælp til Korea." Én af hans gode venner var fængslet i mere end 20 år for at nægte at slutte sig til de Tre-Selv og led al slags tortur og ydmygelse. Da han spurgte Wu Yaozong, "Hvordan ser du på de mirakler Jesus udførte?" Wu svarede, "Jeg har forkastet dem alle."

Ikke at anerkende Jesu mirakler er lig med ikke at anerkende Jesu himmel. Hvordan kan man regnes som kristen hvis man ikke engang anerkender den himmel Jesus hævdede sig til? Men som grundlægger af "Tre-Selv" kirken blev Wu Yaozong medlem af den Politisk Konsultative Konferences stående komité. Da han trådte ind i Folkets Store Hal [52], må han helt have glemt Jesu ord. "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind. Dette er det første og største bud." (Matthæus 22:37-38) "Giv derfor kejseren hvad kejserens er og Gud hvad Guds er." (Matthæus 22:21)

KKP konfiskerede tempelejendom, tvang munke og nonner til at studere Marxisme-Leninisme for at hjernevaske dem og tvang dem endog til at arbejde. Der var for eksempel et "Buddhistisk værksted" i Ningbo by, Zhejiang provins. Mere end 25.000 munke og nonner blev engang tvunget til at arbejde der. Hvad der er mere absurd er at KKP tilskyndede munke og nonner til at gifte sig for således at splitte Buddhisten ad. For eksempel, lige før Kvindernes dag den 8. marts 1951 gav Kvindesammenslutningen i Changsha by, Hunan provins, ordre til alle nonner i provinsen om at beslutte sig til at gifte sig i løbet af få dage. I tillæg blev unge raske munke tvunget til at gå ind i hæren og blev sendt til slagmarken som kanonføde! [53]

Forskellige religiøse grupper i Kina er blevet sønderdelt under KKP's voldsomme undertrykkelse. Den ægte elite i Buddhismen og Daoismen er blevet undertrykt. Blandt de der er tilbage er mange vendt tilbage til verdsligt liv og mange andre var ikke afslørede medlemmer af kommunistpartiet som specialiserede sig i at iføre sig kasayaen, [54] Daoistdragten eller præstekjolen for at fordreje de Buddhistiske skrifter, den Daoistiske kanon og den hellige bibel og for at søge retfærdiggørelse for KKP's bevægelser i disse doktriner.

Ødelæggelse af kulturelle relikvier

Ødelæggelsen af kulturelle relikvier er en vigtig del af KKP's ødelæggelse af traditionel kultur. "Bortkast de Fire Gamle Ting," mange unika bøger, kalligrafier og malerier samlet af intellektuelle blev overgivet til flammerne eller lavet til papirmasse. Zhang Bojun [55] havde et familiebibliotek med mere end 10.000 bøger. Rødgardisternes ledere brugte dem til et bål at varme sig ved. Det der blev efterladt blev sendt til papirmøllen og lavet til papirmasse.

Specialisten i montering af kalligrafier og malerier, Hong Qiusheng, var en ældre mand der var kendt som "mirakeldoktoren" for gamle kalligrafier og malerier. Han har monteret utallige mesterværker af verdensklasse, såsom Song kejser Huizong's [56] landskabsmaleri, Su Dongpo's [57] maleri af bambus og malerierne af Wen Zhengming [58] og Tang Bohu [59]. I løbet af adskillige

årtier var de fleste af de hundreder af gamle kalligrafier og malerier han havde reddet blevet en førsteklases national samling. De kalligrafier og malerier som han ikke havde skyet sig nogen anstrengelse for at samle blev stemplet som "de Fire Gamle" og overgivet til flammerne. Bagefter sagde Hr. Hong i tårer, "Mere end 100 jin (50 kilogram) [60] kalligrafier og malerier; det tog så lang tid at brænde dem!" [61]

"Mens verdens sager kommer og går,
Fortid, Nutid, fra da til nu,
Floder og bjerge uforanderlige i deres pragt
Og stadig at skue fra denne sti. ..." [62]

Hvis nutidens kinesiske folk stadig kunne huske noget af deres historie, ville de nok føle anderledes når de reciterer dette digt af Meng Haoran. De berømte historiske steder ved bjerg og flod er blevet ødelagt og er forsvundet under stormen "Bortkast de Fire Gamle Ting." Ikke blot blev Orkidépavillonen, hvor Wang Xizhi [63] skrev den berømte "Prolog til digtsamlingen som blev skrevet ved Orkidépavillonen," [64] ødelagt, Wang Xizhi's egen grav blev også ødelagt. Wu Cheng'en's [65] tidligere residens i Jiangsu provinsen blev revet ned, Wu Jingzi's [66] tidligere residens i Anhui provinsen blev smadret, stentavlen med Su Dongpo's håndskrevne artikel *Den Gamle Drinkers Hytte ved Vejsiden* [67] blev væltet af de "unge revolutionære," [68] og tegnene på stentavlen blev skrabet bort.

Essensen af kinesisk kultur er blevet nedarvet og akkumuleret i løbet af flere tusinde år. Én gang ødelagt, kan den ikke genskabes. Men KKP har på barbarisk vis ødelagt den på vegne af "revolution" uden sorg eller skam. Da vi sukkede over at det Gamle Sommerpalads som er kendt som "paladset over alle paladser," blev brændt ned af de Engelsk-Franske Allierede Styrker, da vi sukkede over det monumentale værk Yongle Encyklopædien [69] blev ødelagt af de invaderende styrkers krigsflammer, hvordan kunne vi have ventet at den ødelæggelse der var forårsaget af KPP ville blive så meget mere omfattende, længevarende og grundig end den der blev forårsaget af nogen invasionsstyrker?

Ødelæggelse af spirituel tro

Foruden at ødelægge de fysiske former for religion og kultur har KKP også udnyttet sin yderste kapacitet til at ødelægge folks spirituelle identitet dannet af tro og kultur.

Tag for eksempel KKP's behandling af etniske trosretninger. KKP anså Hui muslimernes traditioner for at tilhøre én af de "Fire Gamle" – gammel tanke, kultur, tradition, sædvane. Derfor tvang det Hui folket til at spise svinekød. Man forlangte at muslimske bønder og moskéer skulle opdrætte svin, og hver husstand skulle levere to grise til grevskabet hvert år. Rødgardisterne tvang endog den næsthøjeste levende tibetanske Buddha, Panchen Lama, til at spise menneskelig afføring. De befalede tre munke fra Lyksalighedens Tempel i Harbin by, Heilongjiang provinsen, som er det største Buddhist tempel der er bygget i moderne tid (1921), til at holde en plakat hvorpå der stod, "Til helvede med sutraerne – de er fulde af snavs."

1971 prøvede Lin Biao [70], Næstformand for KKP's centralkomité, at flygte fra Kina, men blev dræbt da hans fly havarerede i Undurkhan, Mongoliet. Senere fandt man i Lin's bolig ved Maojiawan, Beijing, nogle citater fra Kongfutsu. Derpå startede KKP en hektisk kampagne for at "Kritisere Kongfutsu." En skribent med pseudonymet Liang Xiao [71] publicerede en artikel i *Det Røde Flag*, KKP's førende tidsskrift, med titlen "Hvem er Kongfutsu?" Artiklen beskrev Kongfutsu som en "galning som prøvede at dreje historiens hjul baglæns," og en "bedragerisk og dreven demagog." Siden fulgte en serie karikaturer og sange der dæmoniserede Kongfutsu.

På denne måde udslettedes værdighed og hellighed hos religion og kultur.

Uendelig ødelæggelse

I fortidens Kina strakte centralregeringens magt sig kun så langt ned som til grevskabsniveauet. Under dette niveau bevarede de patriarkalske klaner deres selvstyre. Derfor var i kinesisk historie ødelæggelserne, såsom "bogbrænding og begravelse af kongfutsianske lærde" hos kejser Qin Shi Huang [72] i Qin dynastiet (221-207 f.Kr.) og de fire kampagner for at udslutte Buddhisten mellem det femte

og det tiende århundrede ved de "Tre Wu og Én Zhong," alle påtvunget ovenfra og ned og havde ikke mulighed for at udslette kulturen. Kongfutsianske og Buddhistiske klassikere og ideer overlevede fortsat i vide områder af samfundet. I kontrast hertil blev kampagnen "Bortkast de Fire Gamle Ting" udført af teenage studenter der var opildnet af KKP, en græsrodsbevægelse med "spontan entusiasme," KKP's udvidelse [af magten] til at omfatte enhver landsby ved hjælp af partiafdelinger på landsbyniveau og kontrollerede samfundet så hårdt at KKP's "revolutionære" bevægelse bredte sig uden ende og berørte enhver person på hver kvadratmeter jord i Kina.

Aldrig i historien har nogen kejser udslettet fra folks hukommelse, hvad de anså som det smukkeste og helligste, ved brug af bagvaskende og fornærmende propaganda i tillæg til vold, som KKP har. Eliminering af overbevisning kan ofte være mere effektiv og længevarende end fysisk ødelæggelse.

Reformere intellektuelle

Kinesiske skrifttegn legemliggør essensen af 5000 års civilisation. Hvert skrifttegnets form og udtale og sprogejendommeligheder og litterære tilknytninger sammensat af kombinationer og tegn, alle udtrykker dybe kulturelle betydninger. KKP har ikke bare forenklet de kinesiske tegn, men har også prøvet at erstatte dem med pinyin skrevet med latinske bogstaver, hvilket ville fjerne al kulturel tradition fra kinesiske tegn og sprog. Men erstatningsplanen slog fejl, således blev det kinesiske sprog sparet for yderligere skade. Men de kinesiske intellektuelle som arvede den samme traditionelle kultur var ikke så heldige at blive sparet for undergang.

Før 1949 havde Kina omkring 2 millioner intellektuelle. Selvom nogle havde studeret i vestlige lande arvede de stadig nogle kongfutsianske ideer. KKP kunne bestemt ikke slække på dets kontrol af dem, fordi deres tænkemåde som medlemmer af den traditionelle "lærde aristokrati" spillede en vigtig rolle ved dannelse af almindelige menneskers tanker.

September 1951 indledte KKP i stor målestok en "tankereform bevægelse" begyndende på Beijing's universitet blandt intellektuelle som skulle "organisere en bevægelse (blandt lærere på universiteter, gymnasier og grundskoler samt universitetsstuderende) for at de skulle bekende deres historie ærligt og oprigtigt," så at man kunne udrense alle kontrarevolutionære elementer," [73]

Mao Zedong kunne ikke lide intellektuelle. Han sagde, "De [de intellektuelle] burde være klar over den sandhed at mange såkaldte intellektuelle, relativt set, er ganske uvidende og at arbejdere og bønder somme tider ved mere end de gør." [74] "Sammenlignet med arbejderne og bønderne var de ureformerede intellektuelle ikke rene, og i den seneste analyse var arbejderne og bønderne de reneste, selvom deres hænder var snavsede og deres fødder var indsmurte i komøg..." [75]

KKP's forfølgelse af intellektuelle begyndte med forskellige former for beskyldninger, lige fra 1951 kritikken af Wu Xun [76] for at "drive skoler for sammentiggede penge" til Mao Zedong's personlige angreb 1955 på skribenten Hu Feng [77] for at være kontrarevolutionær. I begyndelsen var de intellektuelle ikke kategoriseret som en reaktionær klasse, men i 1957 kunne KKP koncentrere sig om de intellektuelle efter at adskillige religiøse grupper havde overgivet sig ved at slutte sig til den "forenede front" bevægelse.

Ved slutningen af februar 1957 påberåbte KKP sig at "lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeskoler konkurrere," og opfordrede de intellektuelle til at ytre deres forslag og kritik til partiet med løftet om ingen repressalier. Disse intellektuelle havde været misfornøjet med KKP i lang tid på grund af dets magtudøvelse indenfor alle områder, selv om det bestod af lægfolk inden for disse områder, og dets drab på uskyldige mennesker under bevægelsen for at "undertrykke de kontrarevolutionære" i 1950-1953 og for at "udslette kontrarevolutionære" i 1955-1957. De troede at KKP endelig var fordomsfri. Derfor begyndte de at tale ud om deres sande følelser og deres kritik blev skarpere og skarpere

Mange år senere er der stadig mange mennesker som tror at Mao Zedong først begyndte at angribe de intellektuelle efter at han var blevet utålmodig over deres alt for skarpe kritik. Men sandheden viste sig at være en anden.

Den 15. maj 1957 skrev Mao Zedong en artikel med titlen "Ting Begynder at Ændres" og fordelte den mellem højere embedsmænd i KKP. Artiklen lød, "I de seneste dage har højrefolkene... vist sig at være meget beslutsomme og meget rabiater. ... Højrefolkene som er antikommuniste gør desperate forsøg på at oppiske en tyfon kraftigere end styrke syv i Kina... og er så besluttede på at ødelægge det kommunistiske parti." [78] Herefter blev de embedsmænd som havde været ligegyldige over for kampagnen at "lade hundrede blomster blomstre og hundrede tankeskoler konkurrere" pludseligt begejstrede og "seriøse." I sine memoirer *Fortiden Forsvinder Ikke Som Røg* erindrede Zhang Bojun's datter:

Li Weihan, Minister for Afdelingen for den Forenede Front, ringede personligt til Zhang Bojun for at invitere ham til et rektificeringsmøde for at give ham lejlighed til at ytre sin mening om KKP. Det var ordnet sådan at Zhang skulle sidde i en sofa på første række. Zhang vidste ikke at det var en fælde og udtalte sin kritik af KKP. Under hele forløbet "forekom Li Weihan afslappet. Zhang troede muligvis at Li var enig i hvad han sagde. Han vidste ikke at Li var fornøjet over at se sit bytte falde i fælden." Efter mødet blev Zhang klassificeret om højremand nummer ét i Kina.

Vi kan anføre en række datoer i 1957 som markerede forslag eller taler holdt af intellektuelle som fremkom med kritik og forslag: Zhang Bojun's "Politiske Design Institut" den 21. maj; Long Yun's "Meningsløse Anti-Sovjet synspunkter" den 22. maj; Luo Longji's "Oprejsningskomité" den 22. maj; Lin Xiling's tale om "Kritik af KKP's Feudale Socialisme" ved Beijing universitet den 30. maj; Wu Zuguang's "Partiet Burde Holde op med at Styre Kunsten" den 31. maj; og Chu Anping's "Partiet Dominerer Verden" den 1. juni. Alle disse forslag og taler var blevet inviteret og blev holdt efter at Mao Zedong allerede havde slebet slagterkniven.

Alle disse intellektuelle stemples senere, forudsigeligt, som højrefolk. Der var mere end 550.000 sådanne "højrefolk" over hele landet.

Kinesisk tradition siger at "lærde kan dræbes, men kan ikke ydmyges." KKP var i stand til at ydmyge intellektuelle ved at nægte dem ret til at overleve og endog inddrog deres familier, med mindre de tog imod ydmygelsen. Mange intellektuelle gav efter. Under forløbet angav nogle andre for at redde sig selv, hvilket knuste mange hjerter. De som ikke gav efter for ydmygelsen blev dræbt – til skræk og advarsel for andre intellektuelle.

Den traditionelle "lærde klasse," forbillede for samfundsmoralen, blev således udslettet.

Mao Zedong sagde,

Hvad har kejser Qin Shi Huang at prale med? Han har kun dræbt 460 kongfutsianske lærde, men vi har dræbt 46.000 intellektuelle. Under vor undertrykkelse af kontrarevolutionære dræbte vi da ikke også nogle kontrarevolutionære intellektuelle? Jeg diskuterede med prodemokratifolkene som anklagede os for at handle ligesom kejser Qin Shi Huang. Jeg sagde de tog fejl. Vi har overgået ham hundrede gange.[79]

Mao gjorde sandelig mere end at dræbe de intellektuelle. Endnu værre, han ødelagde deres sind og hjerter.

Skabe en skinkultur ved at bibeholde traditionens form men udskifte indholdet

Efter at KKP indførte økonomiske reformer og en åben dørs politik, istandsatte partiet mange kirker samt Buddhist og Daoist templer. Det organiserede også nogle tempelmesser i Kina og kulturelle messer i udlandet. Dette var KKP's sidste bestræbelse på at udnytte og ødelægge den resterende traditionelle kultur. KKP havde to grunde til dette. På den ene side ville den venlighed, som var en del af den menneskelige natur, som KKP ikke havde mulighed for at ødelægge, føre til ødelæggelse af "partikulturen." På den anden side agtede KKP at udnytte traditionel kultur som kosmetik på deres [sande] ansigt for at dække over deres onde natur "bedrag, ondskab og vold."

Kulturens væsen er dens indre moralske betydning, mens dens ydre form kun har underholdningsværdi. KKP istandsatte kulturens ydre elementer, som giver underholdning, for at dække over formålet at

ødelægge moral. Ligegyldig hvor mange kunst- og kalligrafiudstillinger KKP har arrangeret, hvor mange kulturfestivaler med drage og løvedanse det har iscenesat, hvor mange madfestivaler, det har det har stået for eller hvor meget klassisk arkitektur det har bygget, så har partiet simpelthen repareret det ydre udseende, men ikke kulturens væsen. Samtidig har KKP markedsført sine kulturelle paradenumre både indenfor og udenfor Kina grundlæggende med det ene formål at opretholde den politiske magt.

Endnu engang er templerne et eksempel. Templer er beregnet for at være steder hvor folk kultiverer, hører klokker om morgenen, trommer ved solnedgang og tilbeder Buddha i olielampers skær. Folk i det almindelige menneskelige samfund kan også bekende og tilbede der. Kultivering kræver et rent hjerte som ikke stræber efter noget. Bekendelse og tilbedelse kræver også alvorsfulde og højtidelige omgivelser. Men templer er blevet gjort til turistattraktioner for at skabe økonomisk profit. Blandt de mennesker som faktisk besøger templer i Kina i dag, hvor mange kommer for at tænke over deres fejltagelser med et inderligt og respektfuldt hjerte overfor Buddha efter bad og omklædning?

At reparere udseendet men ødelægge den indre betydning af traditionel kultur er den taktik som KKP har anvendt for at forvirre folk. Om det er Buddhisme, andre religioner eller kulturelle former afledt af dem så nedværdiger KKP dem med vilje på denne måde.

III. Partikulturen

Mens KKP ødelagde den traditionelle halvguddommelige kultur, oprettede det stille og roligt dets egen "partikultur" ved hjælp af løbende politiske bevægelser. Partikulturen har transformeret den ældre generation, forgiftet den yngre generation og har også påvirket børnene. Dets indflydelse har været yderst dybtgående og bred. Selv når mange mennesker prøvede at blotlægge KKP's ondskab, kunne de ikke lade være med at antage de måder at dømme godt og dårligt, de analysemetoder og det ordforråd som er udviklet af KKP som uvilkårligt bærere partikulturens fingeraftryk.

Partikulturen har arvet ikke bare den fremmedfødte marxistiske-leninistiske kulturs indbyggede ondskab, men har også dygtigt kombineret alle negative elementer fra tusindvis af år med kinesisk kultur med partipropagandaen om voldelig revolution og kampens filosofi. Disse negative komponenter inkluderer intern magtkamp indenfor den kongelige familie, at danne klikker for at forfølge selviske interesser. Politiske tricks for at lade andre lide, beskidte taktikker og sammensværgelse. Under KKP's kamp for overlevelse i de forløbne årtier er dets karakteristisk af "bedrag, ondskab og vold" blevet beriget, næret og fremmet.

Despoti og diktatur er partikulturens natur. Denne kultur tjener partiet under dets politiske kampe og klassekampe. Man kan ud fra fire synsmåder forstå hvordan den danner partiets "humanistiske" miljø af terror og despoti.

Aspektet dominering og kontrol

A. En kultur med isolation

Kommunistpartiets kultur er et isoleret monopol uden frihed til at tænke, tro, tale og danne foreninger. Mekanikken bag partiets dominering er som et hydraulisk system under højt tryk og isolation for at opretholde dets kontroltilstand. Selv en lille lækage kan få systemet til at bryde sammen. For eksempel afslog partiet dialog med studenterne under den 4. juni studenterbevægelsen [80] og frygtede at hvis denne lækage lækkede væske, ville arbejderne, bønderne, de intellektuelle og militære også anmode om dialog. Følgelig vil Kina til sidst have bevæget sig mod demokrati og étpartidiktaturet ville være blevet udfordret. Derfor vælger de at begå mord hellere end at opfylde studenternes anmodning. I dag anvender KKP titusinder af "cyber politifolk" til at overvåge internettet og direkte blokere alle udenlandske websites som KKP ikke kan lide.

B. En terrorkultur

I de sidste 50 år har KKP anvendt terror for at undertrykke kinesiske menneskers sind. De har håndteret deres piske og slagterknive - folk ved aldrig hvornår uforudsete katastrofer rammer dem - for at tvinge

folk til at rette sig. Folk lever i frygt og bliver lydige. Fortalere for demokrati, uafhængige tænkere, skeptikere indenfor (KKP) systemet og medlemmer af forskellige spirituelle grupper er blevet skydeskiver for drab som en metode til at advare folket. Partiet ønsker at kvæle enhver opposition i fødslen.

C. En kultur med netværkskontrol

KKP's kontrol med samfundet omfatter alt. Der er et system for husstandsregistrering, et system for naboskabsbeboerkomité og forskellige niveauer af partikomitéstrukturer. "Partiafdelinger er oprettet på virksomhedsniveau." "Hver eneste landsby har sin egen partiafdeling." Medlemmer af parti og ungdomsliga har regelmæssige aktiviteter. KKP har talt for en række tilsvarende slagord. Nogle få eksempler er: "Vogt din egen dør og hold øje med dine egne folk." "Stop dine folk fra at appellere." Beslutsomt at indføre systemer til at pålægge pligter, garantiopfyldelse af pligter og forvis dig om hvor ansvaret påhviler. Vogt og kontroller strengt. Tag disciplin og bestemmelser alvorligt og garanter 24 timers forholdsregler til forebyggelse og opretholdelse af kontrol." "610 bureauet [81] vil danne en overvågningskomité for at inspicere og overvåge aktiviteter i hver region og på hver arbejdsplads med uregelmæssige mellemrum."

D. En kultur med kollektiv straf

KKP ser fuldstændig bort fra principperne for at regere efter loven i moderne samfund og reklamerede energisk for en politik med kollektiv straf. Det brugte sin absolutte magt til at straffe slægtninge til de der fik stemplet som "godsejere," "rige," "reaktionære!" "dårlige elementer" og "højrefolk." Det fremmede teorien om "klassetilhørsforhold." [82]

I dag vil KKP "holde de primære ledere fast ved deres ansvar og offentligt irettesætte dem hvis de svigter deres lederrolle at tage fornødne skridt til at forhindre Falun Gong udøvere i at rejse til Beijing for at fremkalde besvær. I alvorlige tilfælde vil disciplinær forholdsregel blive taget." "Hvis én person udøver Falun Gong vil alle familiemedlemmer blive afskediget." "Hvis én ansat udøver Falun Gong, vil bonus for alle i selskabet blive tilbageholdt." KKP udsendte også diskriminerende politikker som klassificerede børn som "de som kan uddannes og transformeres" eller "fem sorte klasser" (godsejere, rige landmænd, reaktionære, dårlige elementer og højrefolk). Partiet reklamerede for at rette sig efter partiet og "satte retfærdighed over familieloyalitet." Systemer såsom personsystem, organisationssystem og midlertidigt interneringssystem blev oprettet for at sikre gennemførelse af dets politikker. Folk blev opfordret til at anklage og blotlægge andre, og belønnet for bidrag til partiet.

Aspektet propaganda

A. En kultur med én stemme

(Under kulturrevolutionen var Kina fyldt med slagord såsom) "Instruktioner fra toppen," "Én ytring (af Mao) vejer lige så meget som 10.000 ytringer, som hver for sig er sande." Alle medier opdannedes til at lovsynge og kollektivt støtte partiet. Når det behøvedes kaldtes ledere fra alle niveauer i partiet, regeringen, militæret, arbejderne, ungdomsligaen og kvindeorganisationer frem for at udtrykke deres støtte. Alle var tvungne til at gennemgå denne prøvelse.

B. En kultur som fremmer vold

Mao Zedong sagde, "Med 800 millioner mennesker, hvordan kan det fungere uden kamp?" Under forfølgelsen af Falun Gong sagde Jiang Zemin, "Ingen straf for at slå Falun Gong udøvere ihjel." KKP talte for "total krig," og "atombomben er bare en papirtiger ... selvom halvdelen af befolkningen døde, så ville den resterende halvdel stadig genopbygge vort land fra ruinerne."

C. En kultur om at stifte had

Det bliver en grundlæggende national politik "ikke at glemme de (fattige) klassers lidelser og med fasthed at huske fjendskabet i tårer og blod. Grusomhed mod klassefjender blev rost som en dyd. KKP lærte "Bid dit had i dig, tyg det og slug det. Plant hadet i dit hjerte så at det spirer." [83]

D. En kultur af bedrag og løgne

(Her er nogle få eksempler på KKP's løgne.) "Udbyttet pr. *mu* [84] er på mere end tusinde *jin*." under det Store Spring Fremad (1958). "Ikke en eneste person blev dræbt på Tiananmen pladsen" under den 4. juni massakren i 1989. "Vi har styr på SARS virus" i 2003. "I øjeblikket er det den bedste tid for menneskerettighederne i Kina." og de "Tre Repræsentationer." [85]

E. Hjernevaskens kultur

(Dette er nogle få slagord som KKP smurte sammen for at hjernevaske folk.) "Der vil ikke være noget nyt Kina uden det kommunistiske parti." "Den hovedkraft som fører vor sag fremad er KKP og den teoretiske grundlag som ledetråd for vor tænkning er Marxismen-Leninismen." [86] "Oprethold maksimal samme linie som partiets centralkomité." "Udfør partibefalinger hvis du forstår dem. Selvom du ikke forstår dem, udfør dem alligevel og din forståelse burde uddybes mens du udfører befalingerne."

F. En skamrosningskultur

"Himmel og jord er storartede men endnu mere storartet er partiets venlighed:" "Vi skylder partiet alle vore resultater; " "Jeg betragter partiet som min moder; " "Jeg bruger mit eget liv til at støtte partiets centralkomité." "Et storartet, strålende parti der altid har ret." "Et uovervindeligt parti," og så videre.

G. En kultur der foregiver at den er noget

Partiet oprettede forbilleder og fremførte eksempler, det ene efter det andet, og lancerede det "socialistiske ideologiske og etiske fremskridt" og "ideologiske uddannelses" kampanjer. Til sidst fortsatte folk som de var vant til før hver kampanje. Alle de offentlige forelæsnings, studiekredsene og erfaringsudvekslingerne er blevet et "seriøst spil for galleriet," og samfundets moralske standard har fortsat taget store skridt baglæns

Aspektet: relationer mellem mennesker

A. En jalousikultur

Partiet fremmede "absolut ligestilling" så at "enhver som skiller sig ud vil blive skydeskive for angreb." "Folk er jaloux på de som har bedre evner og de som er mere velhavende - det såkaldte rødjesyndrom." [87]

B. En kultur med folk der træder på hinanden

KKP fremmede "stridigheder ansigt til ansigt og angiveri bag hinandens rygge." Angive ens kolleger, skabe skriftligt materiale for at stille dem i gabestokken, fabrikere fakta og overdrive deres fejltagelser - disse bedrageriske adfærd er blevet anvendt til at måle nærheden til partiet og ønsket om at blive forfremmet.

Aspektet subtil indflydelse på folks indre psyke og ydre adfærd

A. En kultur som forvandler mennesker til maskiner

Partiet ønsker at folk skal være "aldrig rustende bolte i revolutionens maskineri," til at være det "tæmmede redskab for partiet," eller til "Angreb i alle de retninger partiet leder os." "Formand Mao's soldater er de der lytter mest til partiet; de rejser hen hvor de behøves og slår sig ned hvor der er vanskeligheder."

B. En kultur som sammenblander rigtigt og forkert

Under kulturrevolutionen ville KPP "hellere have det socialistiske ukrudt end de kapitalistiske afgrøder." Hæren fik ordre til at skyde og dræbe under 4. juni massakren "til gengæld for 20 års stabilitet." KKP også "Gør mod andre hvad man ikke ønsker gjort mod sig selv."

C. En kultur med selvpålagt hjernevask og ubetinget lydighed

"Underordnede adlyder ordrer fra de foresatte og hele partiet adlyder partiets centralkomité." "Kæmp hensynsløst for at udslette enhver selvsk tanker som farer gennem dit sind." "Fremkald en revolution i dybden af din sjæl," " Hold dig maksimalt på linie med partiets centralkomité." "Ensret sindene, ensret skridtene, ensret befalingerne og ensret kommandoerne."

D. En kultur der sikrer lakajtjeneste

"Kina vil være i kaos uden det kommunistiske parti," "Kina er så stort. Hvem ellers kan lede det end KKP?" "hvis Kina bryder sammen, vil det være en verdensomspændende katastrofe, så vi bør hjælpe KKP med at opretholde dets lederskab." Ud af frygt og selvbeskyttelse synes de grupper der løbende er undertrykt af KKP ofte endog mere venstredrejede end KKP.

Der er mange flere eksempler som disse. Enhver læser kan sikkert finde forskellige elementer af partikultur i sine personlige erfaringer.

Folk som oplevede kulturrevolutionen kan måske stadig levende huske de "mønsterforestillinger" af moderne operaer, Sangene med Mao's ord som lyrik og troskabsdansen. Mange husker stadig ordene fra dialogen i "Den Hvidhårede Pige," [88] "Tunnelkrigsførelse" [89] og "Krig i Minerne" [90]. Gennem disse litterære arbejder har KKP hjernevasket folk, med magt fyldt deres sind med budskaber såsom "hvor strålende og storslået" partiet er; hvor "slidsomt og tappert" partiet har kæmpet mod fjenden; hvor "yderst hengivne for partiet" partiets soldater er; hvor villige de er til at ofre sig for partiet; og hvor dumme og ondsindede fjenderne er: dag efter dag indpoder KKP's propagandamaskine med magt i hvert individ de overbevisninger som kommunistpartiet behøver. Hvis nogen i dag skulle gå tilbage og se musicalen "Det Episke Digt – Østen er Rød," ville man indse at hele temaet og stilen i forestillingen er om "drab, drab og endnu flere drab."

Samtidig har KKP skabt dets eget system for tale og samtale, såsom fornærmeligt sprog i massekritik, smigrende ord til at synges partiets pris og de banale officielle formaliteter som ligner "otte-parts essayet." [91] Folk fås til ubevidst at tale ud fra de tankemønstre som fremmer begreberne "klassekamp" og at "prise partiet til skyerne," og bruge dominerende tale i stedet for rolig og rationel ræsonnement. KKP misbruger også religiøse ord og forvansker indholdet af disse udtryk.

Et skridt udover sandheden er vildfarelse. KKP's partikultur misbruger også til en vis grad traditionel moral. For eksempel værdsætter traditionel kultur "tro," og det gør kommunistpartiet også. Men hvad det fremmer, er "trofasthed og ærlighed overfor partiet." Traditionel kultur lægger vægt på "sønlig ærbødighed." KKP kan sætte folk i fængsel hvis de ikke sørger for deres forældre, men den virkelige grund er at disse forældre ellers ville blive en "byrde" for regeringen. Når det passer med partiets behov, forlanges det at børnene skal trække klare grænser der adskiller dem fra deres forældre. Den traditionelle kultur fremhæver "troskab." Dog, "Folket er af størst betydning; derefter kommer nationen; og til sidst kommer herskeren." Den "troskab" som KKP foretrækker, er "blind hengivelse" – så fuldstændig blind at det forlanges at folk ubetinget tror på KKP og adlyder det uden at stille spørgsmål.

De ord KKP plejer at bruge er meget vildledende. For eksempel kaldes borgerkrigen mellem Kuomintang og kommunisterne for "Befrielseskrigen," som om folk var blevet "befriet" fra undertrykkelse. KKP kaldte tiden efter 1949 perioden "efter grundlæggelsen af nationen," når Kina virkelig eksisterede længe før det. KKP oprettede simpelthen et nyt politisk regime. Den tre år lange Store Hungersnød [92] blev kaldt "tre års naturkatastrofer." mens det virkelig slet ikke var en naturkatastrofe, men tværtimod en menneskeskabt ulykke. Men ved at høre disse ord blive brugt i hverdagslivet og umærkeligt blive påvirket af dem accepterer folk ubevidst de ideologier KKP agtede at bibringe dem.

I traditionel kultur anses musik for en måde til at holde menneskeligt begær i ave. I Musikkens bog (Yue Shu), Bind 24 i *Optegnelser af Historikeren (Shi Ji)*, skriver Sima Qian (145-85 f.Kr.) [93] at menneskets natur er fredeligt; Fornemmelser for ydre ting bevæger ens sind og vækker følelsen kærlighed eller had alt efter ens karakter og visdom. Hvis disse følelser ikke holdes i ave, vil man blive forført af uendelige ydre fristelser og blive domineret af ens indre følelser til at begå mange dårlige gerninger. Derfor, sagde

Sima Qian, brugte fortidens kejsere ritualer og musik til at holde folk i ave. Sangene skulle være "glade, men ikke uanstændige, bedrøvede men ikke alt for beklemmende." De skulle udtrykke følelser og lyster, men have kontrol over disse følelser. Kongfutse sagde i Analekterne, "Odernes trehundrede vers (én af de seks klassikere samlet og redigeret af Kongfutse) kan opsummeres i én enkelt sætning, 'Tænk ikke ondt.'"

Men sådan noget smukt som musik blev brugt af KKP som en metode til at hjernevaske folket. Sange som "Socialisme Er Godt," "Der vil ikke være noget nyt Kina uden det kommunistiske Parti," og mange andre er blevet sunget fra børnehaver til universiteter. Ved at synge disse sange har folk ubevidst accepteret betydningen af denne lyrik. Desuden stjal KKP melodierne til de mest populære folkesange og erstattede teksten med lyrik som priste partiet. Dette har tjent til både at ødelægge den traditionelle kultur og til at reklamere for partiet.

I et af KKP's klassiske dokumenter, Mao's "Tale ved Yan'an Forum om Litteratur og Kunst" [94], ansås kulturelle bestræbelser og militæret som "de to slagmarker." Talen fastslog at det var ikke nok bare at have det bevæbnede militær; en "skønlitteratur armé" behøvedes også. Talen fastslog at "skønlitteratur burde tjene politikken" og den "proletariske klasses litteratur... er revolutionsmaskineriets hjul og bolte." Et fuldstændigt system af "Partikultur" blev udviklet ud herfra med "atheisme" og "klassekamp" som kernen. Dette system går fuldstændigt imod traditionel kultur.

"Partikulturen" har sandelig ydet fremragende tjenester med at hjælpe KKP til at vinde magt og kontrol over samfundet. I lighed med dets armé, fængsler og politistyrken er partikulturen også en voldsmaskine som leverer en anden slags brutalitet - "kulturel brutalitet." Denne kulturelle brutalitet har, ved at ødelægge 5000 års traditionel kultur, svækket folkets vilje og undergravet den kinesiske nations sammenhængskraft.

I dag er mange kinesere absolut uvidende om essensen af traditionel kultur. Nogle sætter endog lighedstegn mellem 50 års "partikultur" og 5000 års traditionel kinesisk kultur. Dette er sørgeligt for det kinesiske folk. Mange indser ikke at når de er imod den såkaldte traditionelle kultur, så er de faktisk imod KKP's "partikultur", ikke imod Kinas ægte traditionelle kultur.

Mange folk håber at det nuværende kinesiske system skal erstattes med det vestlige demokratiske system. I virkeligheden er det vestlige demokrati også blevet oprettet på et kulturelt grundlag, nemlig kristendommen, som hævder at "enhver er lige i Guds øjne" og således respekterer den menneskelige natur og menneskelige valg. Hvordan kunne KKP's despotiske, umenneskelige "partikultur" anvendes som grundlag for et vestligt demokratisk system?

Slutning

Kina begyndte at afvige fra dets traditionelle kultur i Song dynastiet (960-1279 AD), og den kultur er løbende blevet udplyndret lige siden. Efter 4. maj bevægelsen af 1919, [95] forsøgte nogle intellektuelle, som var ivrige efter hurtig succes og øjeblikkelig nytte, at finde en vej for Kina ved at vende sig bort fra den traditionelle kultur mod vestlig civilisation. Konflikter og forandringer på det kulturelle område blev stadig i fokus for akademiske stridigheder uden at staten blandede sig. Men da KKP kom til ophøjede det kulturelle konflikter til et spørgsmål om en kamp på liv eller død for partiet. Således begyndte KKP at udøve et direkte overfald på traditionel kultur og brugte ødelæggende midler så vel som indirekte misbrug i form af at "tage imod affaldet og afvise essensen."

Ødelæggelsen af den nationale kultur var også selve den proces at skabe "partikulturen." KKP undergravede den menneskelige samvittighed og moralske dømmekraft og drev derved folk til at vende ryggen til traditionel kultur. Hvis den nationale kultur fuldstændigt ødelægges, vil nationens væsen forsvinde med den og kun efterlade nationens navn tømt for indhold. Dette er ikke en overdreven advarsel.

Samtidig har ødelæggelsen af den traditionelle kultur bragt os en uventet fysisk skade.

Traditionel kultur værdsætter enheden mellem himmel og mennesker og harmonisk sameksistens mellem mennesker og naturen. KKP har erklæret uendelig glæde ved at "kæmpe med himlen og jorden." Denne KKP's kultur har ført til en alvorlig nedbrydning af det naturlige miljø som plager Kina i dag. Tag vandressourcerne for eksempel. Det kinesiske folk, som har opgivet den traditionelle dyd at en adelsmand værdsætter velstand, men skaber sig formue på en anstændig måde, har hensynsløst hærget og forurennet det naturlige miljø. Nu er mere end 75 procent af den 50.000 kilometer af kinesiske floder uegnede for fisk at leve i. Over en tredjedel af grundvandet er blevet forurennet allerede for ti år siden og nu fortsætter situationen med at forværres. Et mærkeligt skue hændte ved Haiihe floden: Et lille barn, som legede i den oliefyldte flod, skabte en gnist som da den nåede vandoverfladen tændte en fem meter høj flamme. Efterhånden som ilden sugedes op i luften brændte mere end ti piletræer i nærheden til sammenkrøllede rester. [96] Man kan let indse at det er umuligt for de der drikker den slags vand at undgå at udvikle kræft eller andre mærkelig sygdomme. Andre miljøproblemer, som ørkendannelse og forsøling i det nordvestlige Kina og industriel forurening i de udviklede områder, alle har de forbindelse til samfundets tab af respekt for naturen.

Traditionel kultur respekterer liv. KKP hævder at "revolte kan retfærdiggøres" og "kamp mod menneskelige væsner er fyldt af glæde." På revolutionens vegne kan partiet myrde og sulte folk ihjel i ti million vis. Dette har medført at folk nedvurderer livet, hvilket igen tilskynder til fremkomsten af forfalskede og giftige produkter på markedet. I Fuyang by, Anhui provins, for eksempel, udviklede sunde spædbørn korte lemmer, tynde og svage kroppe og forstørrede hoveder under deres ammeperiode. Otte spædbørn døde på grund af denne mærkelige sygdom. Efter undersøgelse blev det opdaget at sygdommen var forårsaget af forgiftet mælkepulver lavet af en grådig producent med en sort sjæl. Nogle folk fodrer krabber, slanger og skildpadder med hormoner og antibiotika, blander industrialkohol i bordvin, polerer ris med industriolier og bleger mel til brød med industrielle blegemidler. I otte år har en fabrikant i Henan provinsen fremstillet tusindvis af tons madolie hver måned af materialer der indeholder kræftfremkaldende substanser såsom spildolie, olie der er udvundet fra madrester og lerkrukker med olierester efter brug. At fremstille forgiftet madvarer er ikke et lokalt eller et begrænset fænomen, men er almindeligt i hele Kina. Dette har fuldstændigt at gøre med den snæversynede stræben efter materiel vinding i kølvandet på ødelæggelsen af kulturen og den heraf følgende nedbrydning af menneskelig moral.

Til forskel fra partikulturens absolutte monopol og eksklusivitet har den traditionelle kultur en umådelig integrerende kapacitet. Under det blomstrende Tang dynasti sameksisterede Buddhistisk lære, Kristendom og andre vestlige religioner med Daoistiske og Kongfutsianske tanker. Ægte traditionel kinesisk kultur skulle have holdt en åben og tolerant holdning til moderne vestlig civilisation. Asiens fire "tigre" (Singapore, Taiwan, Sydkorea og Hongkong) har skabt en "nykongfutsiansk" kulturel identitet. Deres opadgående økonomier har bevist at traditionel kultur ikke er en hindring for samfundsmæssig udvikling.

Samtidig måler ægte traditionel kultur kvaliteten af menneskeligt liv på basis af indre lykke snarere end ydre materiel komfort. "Jeg vil hellere have at ingen taler dårligt om mig bag min ryg end at nogen roser mig i mit glatte ansigt; Jeg vil hellere have fred i sindet end kropslig komfort." [97] Tao Yuanming (365-427 AD) [98] levede i fattigdom, men han opretholdt et glad sind og havde som tidsfordriv at "plukke krysantemum nedenfor det østlige stakit og kikke på det Sydlige Bjerg i det fjerne."

Kultur giver ikke noget svar på spørgsmål såsom hvordan man udvider industriproduktionen eller hvilket samfundssystem man skal indføre. Tværtimod spiller det en vigtig rolle med at tilbyde en moralsk ledesnor og selvbeherskelse. Den sande genoprettelse af traditionel kultur bør være at vende tilbage til ydmyghed mod himlen, jorden og naturen, respekt for livet og ærefrygt overfor gud. Det vil tillade menneskeheden at leve i harmoni med himlen og jord og at nyde en himmelgivet høj alder.

Noter:

[1] Pangu var det første levende væsen og skaberen af alt i den kinesiske mytologi

[2] Nüwa var modergudinden som skabte menneskeheden i den kinesiske mytologi

[3] Shennong (ordret: "Den Himmelske Jordbruger") er en legendarisk skikkelse i kinesisk mytologi som

levede for ca. 5000 år siden. Han lærte fortidsmenneskene at dyrke jorden. Han anses også for at have sat sit liv på spil ved at bestemme hundreder medicinske (og giftige) urter som var af afgørende betydning for udviklingen af traditionel kinesisk medicin.

[4] Cangjie eller Cang Jie er en fabelskikkelse eller legendarisk skikkelse som siges at have været den Gule Kejsers officielle historiker og opfinder af de kinesiske tegn. Cangjie-metoden, det kinesiske computertegnprogram er opkaldt efter ham.

[5] Fra *Tao-te Ching* eller *Dao De Jing*, én af de vigtigste Daoist tekster, skrevet af Lao Zi eller Lao Tze.

[6] Indledning til *The Great Learning* (findes i engelsk oversættelse) af Kongfutse.

[7] Fra Historieskriverens optegnelser (*Shi Ji*), også *The Grand Scribe's Record* (findes i engelsk oversættelse) af Sima Qian (145-85 f.Kr.), som var den første større kinesiske historiker. Den dokumenterer Kinas og dets nabolandes historie fra fortiden indtil Sima Qian's egen tid. Stilen på hans historieskrivning var enestående og dannede skole for de kejserlige dynastiers officielle historieskrivning i de følgende 2000 år.

[8] Fra Kungfutses *Analekter*

[9] *ibid.*

[10] *ibid.*

[11] Kongfutse skrev i *The Great Learning*, "Når menneskene er kultiverede, er deres familieforhold ordentlige. Når deres familieforhold ordentlige, bliver deres lande regeret retfærdigt. Når deres lande bliver regeret retfærdigt, bliver hele kongeriget roligt og lykkeligt."

[12] Dong Zhongshu (ca. 179-104 f.Kr.), en kongfutsiansk tænker under Han dynastiet, skrev i en afhandling *Three Ways to Harmonize Humans with Heaven (Tian Ren San Ce)*, "Hvis himlen består, ændres Dao ikke."

[13] *Rejsen mod Vest*, af vesterlændinge kendt som *Abekongen*, skrevet af Wu Cheng'en (1506?-1582?), er en af de berømteste klassiske kinesiske romaner. Den er baseret på en sand historie om en berømt kinesisk munk under Tang dynastiet, Xuan Zang (602-664), som rejste til fods til hvad der i dag er Indien, Buddhismens fødested, for at søge efter Sutra'erne. I romanen havde Buddha'en arrangeret det således at Abekongen, bror Gris og bror Sand skulle være Xuan Zang's disciple og følge ham mod Vest for at få fat i Sutra'erne. De gik gennem 81 farer og katastrofer før de til sidst ankom til Vesten og opnåede fuld oplysning (Zhengguo)

[14] *A Dream of Red Mansions*, (*Hung Lou Meng*, også oversat som *The Dream of the Red Chamber*), var skrevet af Cao Xueqin (eller Tsao Hsueh-Chin) (1715?-1763) i Qing (Ching) dynastiet. Det er en tragisk kærlighedshistorie på baggrund af en adelsfamilies nedtur. Med dette som det centrale tema tegner romanen et vidtstrakt og bevægende panorama af samfundshistorie. Den fremviser også en mindeværdig og blændende persongalleri med de centrale personer Jia Baoyu og Lin Daiyu. Dens vidtspændende og omhyggelige struktur sammen med dets litterære fortjenester i form af et udsøgt sprog gør den almindeligt anerkendt som typeeksempel på den klassiske romankunst i Kina.

[15] *Sumpens Fredløse / Outlaws of the Marsh* (også oversat som *Heroes of Water Margins*), én af Kinas store klassiske romaner, skrevet i det 14. århundrede af Shi Nai'an. Ét hundrede og otte mænd og kvinder danner en bande og bliver sumpens fredløse. Intriger, eventyr, mord, krig og romantiske historier fortælles på spændingsfyldt måde af den traditionelle historiefortæller.

[16] *Tre kongeriger / Three Kingdoms*, er én af de berømteste klassiske kinesiske romaner skrevet af Luo Guanzhong (1330?-1400?) baseret på historien om de Tre Kongerigers periode (220AD-280AD). Den beskriver de indviklede og spændte kampe om tronen mellem tre mægtige politiske kræfter: Liu Bei, Cao Cao og Sun Quan og fokuserer på forskellige store talenter og tapre strategier i den periode.

[17] *Historien om Landene i det Østlige Zhou / The Romance of the Eastern Zhou*, en roman oprindeligt skrevet af Yu Shaoyu i Ming dynastiet, revideret og omskrevet af Feng Menglong ved slutningen af Ming dynastiet. Den dækker en periode på mere end 500 år under Forårs og Efterårs perioden (770-476 f.Kr.) og de Krigende Staters periode(475-221 f.Kr.).

[18] *Historien om Yue Fei / The Complete Story of Yue Fei*, var skrevet af Qian Cai i Qing dynastiet. Den var en levnedsskildring af Yue Fei (1103-1142) fra der Sydlige Song dynasti, én af de berømteste generaler og patriotiske helte i kinesisk historie. General Yue Fei udmærkede sig i slag mod nordlige indtrængere fra Jin nationen. Han blev beskyldt for forbrydelser han ikke havde begået, sendt i fængsel og henrettet, fordi statsminister Qin Hui forsøgte at eliminere krigspartiet. Yue Fei blev senere rensset for de grundløse anklager og et tempel blev bygget til hans minde. Fire støbejernsfigurer blev lavet til hans grav. Med blottet bryst, bagbundet og knælende foran den [graven] er de repræsentanter for de der var ansvarlige for mordet på Yue Fei. Yue Fei er i kinesisk kultur blevet et forbillede for loyalitet mod landet.

[19] Dette citat er fra *Resumé af de Samlede Daoistiske Skrifter / Abstract of Collected Taoist Scriptures (Dao Cang Ji Yao)*, udarbejdet i Qing dynastiet.

- [20] Se [8].
- [21] Fra Mao's tale ved den ottende samling af KKP's tiende plenarmøde.
- [22] Mao's oprindelige ord på kinesisk brugte et ordspil: Jeg er som en munk der holder en paraply – ingen Fa (kan betyde enten hår eller lov/Dharma - munken er klippet skaldet) eller himmel (fordi paraplyen dækker for udsynet)
- [23] Jie er navnet på den sidste regent i Xia dynastiet (c. 21-16 f.Kr.) og Zhou er navnet på den sidste regent i Shang dynastiet (ca. 16 -11 f.Kr.). Begge er kendt som tyranner.
- [24] Wen Tianxiang (1236-1283 AD), en hærchef som kæmpede mod de mongolske tropper for at beskytte det Sydlige Song dynastis integritet. Han blev dræbt den 9. januar 1283 fordi han nægtede at overgive sig til Mongolerne efter at være taget til fange.
- [25] Fra *Mencius*.
- [26] Fra nogle meget berømte ord fra Mencius, "Livet, mit ønske; Retfærdighed, også mit ønske. Når jeg ikke kan få dem begge samtidig, vil jeg opretholde retfærdighed på bekostning af mit liv.
- [27] Fra den kommunistiske kampsang *Internationale*. Den kinesiske oversættelse betyder ordret: "Der har aldrig været en frelser, og vi stoler heller ikke på gud; til at skabe menneskelig lykke stoler vi kun på os selv."
- [28] Kejser Taiwu fra det Nordlige Wei, alias Tuo Tao (regerede 424-452 AD)
- [29] Kejser Wuzong fra Tang dynastiet, alias Li Yan, (regerede 840-846 AD)
- [30] Kejser Wu fra det Nordlige Zhou dynasti, alias Yu Yong, (regerede 561-579 AD)
- [31] Kejser Shizong fra det Sene Zhou dynasti, alias Chairong, (regerede 954-959 AD)
- [32] Et slagord anvendt i midten af 1960'erne under Kulturrevolutionen i Kina.
- [33] Den Hvide Hest's Tempel, det første Buddhistske kloster i Kina, blev bygget AD 68, det ellefte år af Yong Ping i det Østlige Han dynasti (25-220 AD).
- [34] På Dai sproget udtales Beiye skriftet Tanlan. Beiye er en subtropisk vækst som tilhører palmefamilien. Det er et slags højt træ med tykke blade som er mølsikre og tørrer meget langsomt ud. I fortiden da papir endnu ikke var opfundet, skar man tegn i sådanne blade.
- [35] Xiangshan Parken, også kaldet de Duftende Bakkers Park, som ligger 28 km nordvest for Beijings centrum. Oprindeligt bygget i 1186 i Jin dynastiet, blev det sommerbolig for den kejserlige familie under Yuan, Ming og Qing dynastierne.
- [36] Fra *Hvor mange Kulturelle Relikvier blev overgivet til Flammerne* af Ding Shu.
- [37] Rødgardister refererer til de civilister som gik forrest for at gennemføre den Store Kulturrevolution. De fleste var unge mennesker midt i teenage årene.
- [38] Sommerpaladset, som ligger 15 km fra Beijing, er den største og bedst bevarede kongelige have i Kina, med en historie på over 800 år.
- [39] Louguan templet er et berømt Daoistisk helligdom i Kina. Det æres som de "velsignedes første land under himlen. Templet ligger på en bjergskråning nord for Zhongnan bjergene, 15 km sydøst for Zhouzhi grevskab og 70 km fra Xi'an by.
- [40] *li* er en kinesisk længdeenhed (1 *li* er 0,5 km).
- [41] Kejser Gaozu fra Tang dynastiet, alias Li Yuan, (regerede 618-626 AD), den første kejser i Tang dynastiet.
- [42] Folkekommunerne (Renmin Gongshe) var tidligere den højeste af tre administrative niveauer i landområderne i perioden fra 1958 til omkring 1982 i Folkerepublikken Kina. Kommunerne havde myndigheds, politiske og økonomiske funktioner. De var de største kollektive enheder og var yderligere opdelt i produktionsbrigader og produktionsgrupper. Efter 1982 blev de erstattet af et andet system.
- [43] Se [36].
- [44] Mahayana Mahaparinirvana Sutra'en menes at være Buddha's sidste Mahayana sutra overleveret på den sidste dag i hans jordiske liv. Det påstås at indeholde essensen af alle Mahayana sutraer.
- [45] Fra Taisho Tripitaka Vol. T01, No. 7, *Mahayana Mahaparinirvana Sutra*.
- [46] Fra *Teori og Praksis ved det Kinesiske Kommunistiske Partis Undertrykkelse af Religion* af Bai Zhi. Hjemmeside: <http://www.dajiyuan.com/gb/3/4/15/n300731.htm> (på kinesisk).
- [47] Mukti betyder Nævens Lov eller Lovlære eller overlevering. Mukti kan også oversættes som "miste, frigive, forløsning, frihed fra sjælevanding, fra karma, fra illusion, fra lidelser; det betyde Nirvana og også den frihed der opnås i Dhyana (meditation). Det er at slippe fri af Samsara (reinkarnation).
- [48] Nirvana, i Buddhism eller Hinduism, er en tilstand af velsignet fred og harmoni hinsides lidelser og lidenskaber hos den enkeltes tilværelse; en tilstand af enhed med den evige ånd.
- [49] Kampagnen Undertrykkelse af de Kontrarevolutionære behandlede tidligere medlemmer af hemmelige selskaber, religiøse foreninger og Kuomintang (KMT) voldeligt tidligt i 1951.

- [50] "Modstandskrigen mod USA Aggression og for hjælp til Korea", som KKP kaldte det, brød ud i 1950. Den kendes almindeligvis i den vestlige verden som "Koreakrigen."
- [51] Wu Yaozong (1893-1975 AD) og andre publicerede den såkaldte "Metoder for den Kinesiske Kristendom til at udøve anstrengelser til opbygning af det Nye Kina," også kaldt "Erklæring om Indførelse af de Tre Selv" i 1950 og dannede derefter "Tre Selv" kirken.
- [52] Folkets Store Hal, bygget i 1959, ligger på vestsiden af Tiananmen pladsen. Den er mødestedet for Kinas Nationale Folkekongres.
- [53] Se [46].
- [54] Kasaya er munkens klædedragt.
- [55] Zhang Bojun (1895-1969 AD) var en af grundlæggerne af "Kinas Demokratiske Liga," er demokratisk parti i Kina. Han blev i 1957 klassificeret som "nummer ét af Mao Zedong og var én af de få "højretilhængere" som ikke fik oprejsning efter Kulturrevolutionen.
- [56] Kejser Huizong af Song dynastiet, alias Zhao Ji (regerede 1100-1126 AD).
- [57] Su Dongpo, (1036-1101 AD), en berømt kinesisk digter og skribent i Song dynastiet. Én af de "Otte Store Prosamestre i Tang og Song Dynastierne."
- [58] Wen Zhengming, (1470-1559 AD), kinesisk maler i Ming dynastiet.
- [59] Tang Bohu, (1470-1523), berømt kinesisk lærd, maler og digter i Ming dynastiet.
- [60] *Jin* er en vægtenhed der anvendes i Kina. Én *jin* er 0.5 kg.
- [61] Se [36].
- [62] Fra et digt af Meng Haoran (689 – 740 AD) som var en velkendt digter i Tang dynastiet.
- [63] Wang Xi Zhi (321-379 AD), the most famous calligrapher in history, from the Tang Dynasty.
- [64] Den originale Lan Ting prolog, som siges at være skrevet af Wang Xi Zhi på toppen af hans kalligraf karriere (51 år gammel, 353 AD), er almindeligt anerkendt som det vigtigste værk i kinesisk kalligrafi historie.
- [65] Wu Cheng'en (1506?-1582? AD), kinesisk romanforfatter og digter i Ming dynastiet, forfatter af *Rejsen mod Vest*, én af de fire bedst kendte kinesiske romaner.
- [66] Wu Jingzi (1701-1754 AD), en elegant skribent i Qing dynastiet, forfatter til *De Lærde (Rulin Waishi)*, også kendt som *De Lærdes uofficielle Historie*.
- [67] Prosa skrevet af Ouyang Xiu (1007–1072 AD), én af de "Otte Store Prosa Mestre i Tang og Song dynastierne." Ouyang Xiu kaldte sig en "gammel dranker."
- [68] Alternativt navn for Rødgardisterne.
- [69] *Yongle Encyklopædien* eller *Yongle Dadian* var bestilt af Kejser Yongle i Ming dynastiet i 1403. Den anses som verdens tidligste og betydeligste encyklopædi. Totusinde lærde arbejdede på projektet som omfattede 8000 tekster fra fortiden og op til det tidlige Ming Dynasti. Encyklopædien, som blev fuldført i 1408, omfattede over 22.000 manuskriptbind som fyldte 40 kubikmeter.
- [70] Lin Biao (1907-1971), én af de øverste KKP ledere, tjente under Mao Zedong som medlem af Kinas politbureau, som viceformand (1958) og Forsvarsminister (1959). Lin var udnævnt som Mao's efterfølger i 1966, men fladt i unåde i 1970. Det siges at han forsøgte at flygte ud af Kina. Han døde da hans fly havarerede i Mongoliet.
- [71] "Liang Xiao" repræsenterer en gruppe dedikerede skribenter, blandt hvilke Zhou Yiliang, hvis engagement i forfattergruppen indbragte ham et anonymt brev fra en gammel ven som henviste til den "yderste skamløshed."
- [72] Kejser Qin Shi Huang (259-210 f.Kr.), alias Ying Zheng, var den første kejser i det forenede Kinas historie. Han standardiserede loven, skriftsproget, valuta, vægt og mål og gav ordre til at bygge den Store Mur. Alle disse forholdsregler har haft en betydelig og dyb indflydelse på kinesisk historie. Han beordrede forskellige skolers bøger brændt, inklusive de fra Kongfutsianismen og Daoismen, og gav engang ordre til at begrave 460 kongfutsianske lærde levende. Disse begivenheder blev senere i historien kaldt "brændingen af bøger og begravelsen af kongfutsianske lærde." Han byggede et uhyre stort mausoleum til sig selv og Terrakotta-arméen ved Kejser Qin's grav blev kendt som Verdens Ottende Vidunder.
- [73] Fra Mao Zedong's skrifter 1949-1976 (Bind 2).
- [74] Fra Mao's "Korriger Partiets Arbejdsstil" (1942).
- [75] Fra Mao's "Taler ved Yan'an Forum om Litteratur og Kunst" (1942).
- [76] Wu Xun (1838-1896 AD), oprindelig Wu Qi, var født i Shandong's Tangyi. Da han mistede sin fader tidligt, var hans familie fattig. Han var tvunget til at tigge for at skaffe sin moder mad og blev kendt som fromme tiggersøn. Efter at hans moder var død, blev tiggeriet hans eneste levevej. Han drev gratis skoler for de penge han fik ind ved at tigge

- [77] Hu Feng (1902-1985), lærd og litteraturkritiker, opponerede mod KKP's doktrinære litteraturpolitik. Han blev udstødt af partiet i 1955 og idømt 14 års fængsel.
- [78] Fra *Udvalgte værker af Mao Zedong* (Bind 5), "Ting begynder at forandres" (1957)
- [79] Qian Bochong, *Orientalisk Kultur*, fjerde udgave (2000).
- [80] 4. juni studenterbevægelsen blev indledt af universitetsstudenter som var fortalere for demokratiske reformer i Kina mellem den 15. april og 4. juni 1989. Den blev senere undertrykt af Folkets Befrielseshær og er af det internationale samfund kaldt 4. juni massakren.
- [81] Etagentur specielt skabt til at forfølge Falun Gong, med absolut magt over hvert niveau i partiets administration og alle andre politiske og retslige systemer.
- [82] "Klasseoprindelses" (eller blodets bånd eller herkomst) teorien påstår at ens natur er bestemt af den families klasse som man er født i.
- [83] Fra sangen i den moderne opera "Legenden om den Røde Lygte," en populær officiel "Mønsteropera" som er udviklet under den "Store Kulturrevolution" (1966-76).
- [84] *Mu* er en arealenhed som bruges i Kina. Én *mu* er 0,0667 hektar.
- [85] De "Tre Repræsentationer" påstår at partiet altid må repræsentere udviklingstendensen hos Kinas fremskredne produktivkræfter, orienteringen hos Kinas fremskredne kultur og de grundlæggende interesser hos det overvældende flertal af det kinesiske folk.
- [86] Åbningshenvendelse ved den Første Samling af den Første Nationale Folkekongres i Folkerepublikken Kina (den 15. september 1954).
- [87] "Røddesyndromet" svarer til det vesterlandske udtryk "grønøjesyndromet" og bruges her for at beskrive en person som når han ser at andre klarer sig bedre end han gør føler sig ikke på højde og dårligt tilpas.
- [88] En populær officiel "Mønsteropera" som er udviklet under den "Store Kulturrevolution" (1966-76). Et folkesagn, den hvidhårede pige er en kvindelig udødelig som bor i en hule og har overnaturlige evner til at belønne dyd og straffe laster, fremme det retfærdige og holde det onde i ave. Men i denne "moderne" kinesiske opera er hun beskrevet som en pige som blev tvunget til at flygte til en hule efter at hendes fader var slået ihjel fordi han nægtede at lade hende gifte sig med en gammel godsejer. Hun blev hvidhåret på grund af mangel på næring. Dette blev ét af de mest velkendte "moderne" dramaer i Kina og fremkaldte klassehad mod godsejerne.
- [89] Tunnelkrigsførelse (Didao Zhan), en sort og hvid film fra 1965 hvori KKP påstår at dets guerillas i Centralkina kæmpede mod japanske invasionsstyrker gennem forskellige underjordiske tunneler i 1940'erne.
- [90] Minekrig (Dilei Zhan), en sort og hvid film fra 1962 hvori KKP påstår at dets guerillaer i Centralkina kæmpede mod japanske invasionsstyrker ved hjælp af hjemmelavede miner i 1940'erne.
- [91] En litterært værk foreskrevet ved eksaminationer til den kejserlige civiladministration, kendt for dets fasthed i formen og dets ideers styrke.
- [92] Den Store Hungersnød i 1959-1961 i Kina er den største hungersnød i menneskets historie. Anslåede antal "unormale dødsfald" under hungersnøden varierer fra 18 til 43 millioner.
- [93] Se [7].
- [94] Af Mao Zedong (1942).
- [95] 4. maj bevægelsen var den første massebevægelse i det moderne Kinas historie og begyndte den 4. maj 1919.
- [96] Chen Guili, *Huaiheflodens Advarsel* (1995).
- [97] Fra *Prolog til Mødet med Li Yua for at Vende Tilbage til Pangu* af Han Yu (768-824 AD), en af de "Otte Store Prosa Mestre i Tang og Song dynastierne."
- [98] Tao Yuanming (365-427 AD), også kendt som Tao Qian, en stor digter i kinesisk litteratur

(Opdateret den 12. januar 2005)

中文 [Klik her for at læse den originale artikel på Kinesisk](#)

Copyright 2000 - 2005 Epoch Times International

Link til denne artikel på engelsk: <http://en.epochtimes.com/news/4-12-20/25087.html>